

Gode nyheter fra
PRISON FELLOWSHIP
NORGE

Han skal ikke knuse et knekket rør og ikke slukke en rykende veke. Med troskap skal han føre retten ut.

Esaias 42.3

November 1995

Nr. 2

Årgang 7

PRISON FELLOWSHIPS VERDENSKONFERANSE WASHINGTON D.C. 7. – 13. AUGUST 1995

To nordmenn, Svenna Lysgård og jeg, sammen med ca 900 fra over 120 nasjoner opplevde en inspirerende uke i varme Washington i august under mottoet «Lord – remember me» (Herre, husk på meg).

Tekst Norvald Veel

Foot Svenna Lysgård

Det ene sterke inntrykket etter det andre avløste hverandre. Tenk at «lille» meg fra det lille fellesskap som PF Norge i grunnen er, skal få være med på noe så storslagent. Jeg sa til meg selv mange ganger i løpet av uka, «Du er privilegert».

Det hele startet allerede ute på flyplassen to dager før selve konferansen begynte. Jeg hilste på en søster fra Nigeria. Hun forteller at hun hadde en god venn hjemme i Lagos. Han hadde sittet i fengsel oppe i Sarpsborg. Der hadde han blitt frelst.

Etter løslatelsen reiste han hjem til Nigeria. I dag er han PF-medarbeider i Nigeria. Etter å ha fortalt denne historien, omfavnet hun meg og begynte å be for PF Norge. Endelig hadde hun møtt en nordmann som hun kunne vise sin glede og takknemlighet til.

Det var en herlig start på noen herlige dager for meg.

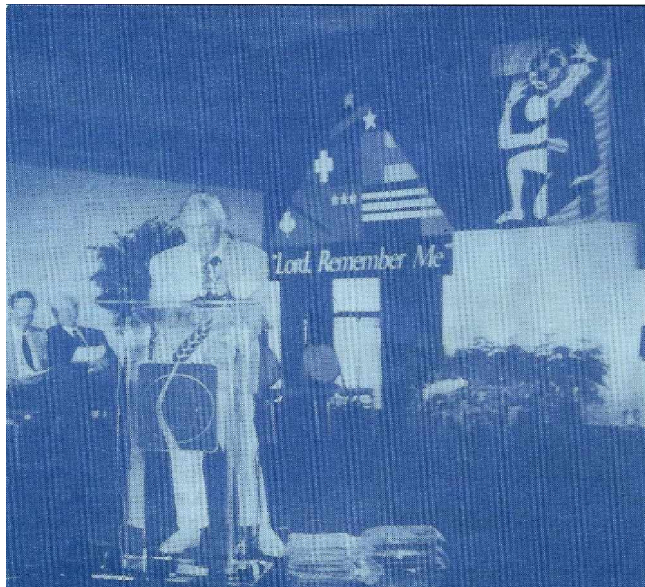
Slik gikk det hele tiden. Møtene på formiddagen besto for det meste i sterke vitnesbyrd om hva Gud gjør i de forskjellige fengsler rundt om på hele vår jord. Dette er sannelig ikke noen liten

tjeneste Herren har betrodd oss. En formiddag måtte også jeg i ilden for å fortelle min historie fra fengslet i Sarpsborg og hilse fra PF Norge.

Etter å ha hørt disse vitnesbyrdene og sett disse kvinner og menn som PFI er, har den internasjonale bønnekalenderen blitt helt ny for meg, selv om jeg har brukt den i flere år. På nøyaktig samme tidspunkt som jeg besøker fengslet

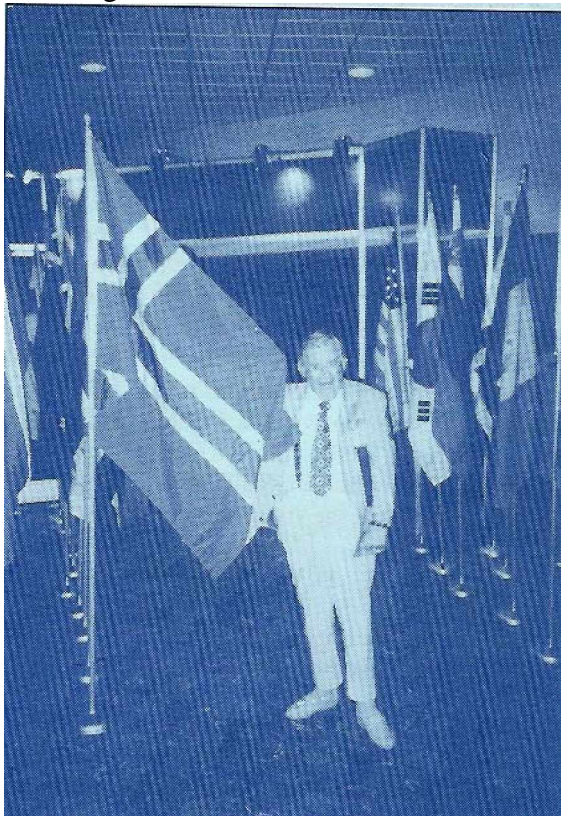
«mitt», er en annen PF-representant på et helt annet sted på kloden ute i samme ærend som meg. Dette er stort for meg, halleluja!

Det var møter nesten hele dagen. De fleste var jeg med på. Det viktigste møtet for meg var samlingen fra 07:00 til 08:00

Prison Fellowship avviklet sin 5. verdens-kongress i Washington i august. Vår representant Norvald Veel hilste fra Norge til de over 900 delegatene fra 120 land

hver dag. Det var helt uformelt. Her ba vi

Ett hundre og tjue nasjoner og cirka ni hundre delegater møttes under mottoet «Lord – remember me»

for dagen, sang lovsanger og tilba og opphøyet Han som hadde gitt oss tjenesten. Det uformelle kaffemøtet om kvelden ble også til stor velsignelse for meg. Her kunne du komme i hjertekontakt med en som hadde en helt annen bakgrunn enn deg selv, men med samme kjærlighet til Jesus og de innsatte som du selv hadde. Etter

hvert som dagene gikk, kunne du merke at vi ble bundet tettere og tettere sammen, selv om vi på menneskelig vis sto langt fra hverandre.

Alt var kjempebra, men noen ting stilte i særklasse. Besøket ute på hovedkvarteret til PFI, hvor Chuck Colson og Ron Nikkel var hovedvertskap. De håndhilste på hver eneste av oss. Du hadde følelsen av «å være noe» i slike omgivelser. Likeledes, sammenkomsten for alle europeiske delegater en kveld var helt fantastisk. Jeg hadde også gleden av å være sammen med amerikanerne på landtur. I et kjempetelt midt inne i Washington ble det servert herlig mat, sunget og vi hadde det kort sagt kjempegøy. Avslutningen på konferansen ble også en mektig opplevelse. 10 – 12 fengselsprester fra mange land og forskjellige kirkesamfunn forrettet nattverden. Bak disse sto et lite kor av gresk-ortodokse prester. Det hele var en manifestasjon på kristen enhet og virkelig kjærlighet som PFI står for.

Det som satte sitt preg på denne konferansen, var nettopp nærværet av så mange prester.

Det gjorde et fint inntrykk. Jeg vil avslutte med å si at det var noen inspirerende dager, og om Gud vil, kommer jeg tilbake i 1998, enten det blir i Botswana, Israel eller et annet sted.

Prison Fellowship avviklet sin 5. verdenskongress i Washington i august.

I denne store menneskemengden kommer en kvinne fra Filippinene og spør om ikke dette er «Gnisten» fra Norge.

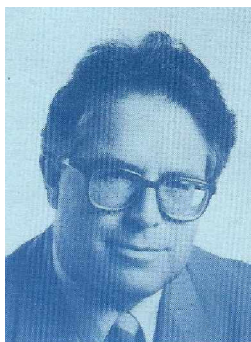
- Jo, sier Norvald.

- Jeg traff deg på en bar i Manila for 25 år siden!

Nå var hun en kristen, pastor i en menighet og en meget verdig PF-delegat fra sitt land.

Det som ingenting er .....

FORMANNEN HAR ORDET

Kjære venner!

Tre hundre kroner og en plastpose – og kanskje en rekvisisjon til en seng på et hospits. Er det dette vi gir til dem som kommer ut av fengselet? Slik ble igjen løslateslssituasjonen beskrevet foran øynene på et meget stort antall interesserte seere under TV-innsamlingen til Frelsesarmeen for kort tid siden. Vi er glade for at NRK på denne måten var med på å få fram denne meningsløse avslutning på mange soningssituasjoner for dem som trenger mest til en videre tett oppfølging. Ikke rart at familien Toliessen, som ansvarlige for Frelsesarmeens fengselsarbeid, ga uttrykk for stor sorg over alle de menneskeskjebner som er blitt rammet av et slikt tragisk møte med «friheten» etter at nye håp er tent under soningen, og gode menneskelige relasjoner er bygget.

En tydelig uvitende statsminister ga rett etter dette vitnesbyrdet en storslagen gave på 20 mill fra regjeringen, et utmerket bidrag. Men det trenges så mye mer enn pengegaver. Hele systemet med ettervern må gjennomgås, her kan en ikke bare satse på det offentlige apparat. Her kommer frivillige organisasjoner inn. Det offentlige må også være villig til å satse på å få fram slik innsats.

Noe midler trengs for å få til en bedre organisering av slik frivillig innsats. Her må menigheter og andre engasjerte organisasjoner kunne satse noe, sammen med offentlig støtte. Prison Fellowship vil gjerne være med på å gjøre sin del av den frivillige innsatsen. I dag er det etablert et

nettverk basert på mange forskjellige grupper som går og besøker innsatte. De faste møtene i Kirkens bymisjons lokaler i Oslo er med og knytter dette nettverket sammen. Neste møte er 14. november. Vær med å gi innhold og inspirasjon til disse samlingene med å delta og komme med forslag til aktuelle tema!

Hjelp oss å søke en løsning for økonomi til PF slik at vi kan komme videre i tjenesten.

Ingvald Viken

PRISON FELLOWSHIP er en tverrkirkelig organisasjon, tilsluttet Prison Fellowship International. PF har som formål å hjelpe innsatte, eks-innsatte samt deres familier og pårørende over hele landet.

Telefon: 22 50 36 83
Telefax: 22 50 36 83
Bankgiro: 1627.10.63974
Postgiro: 0805 5688924

Nyhetsbrevet er gitt ut av
PRISON FELLOWSHIP
Postboks 212
1340 BEKKESTUA

Formann Ingvald Viken
Sekretær Gillian Holby
Kasserer Arne Steen
Styremedlemmer Arvid Kolstad, Kåre Roland, Tove Stabell og Norvald Veel

Redaktør dette nr: Kåre Roland

70 ÅRS VISITORTJENSESTE

I Prison Fellowship Norge er det to medlemmer med lang erfaring som fengselsbesøkende. Begge har godt over 30 års aktiv tjeneste, så det kan være interessant å høre hva drivkraften har vært.

Tekst og foto: Kåre Roland

Arne Steen og Arvid Kolstad har lang fartstid, og mange fortrolige samtaler, tårer og nød er gjemt i deres minne, men de har tro på sin oppgave.

Den har tatt mye tid, penger og krefter, men den glede som oppgaven har gitt, gir oss alle inspirasjon til å gå inn i denne viktige tjeneste, sier veteranene.

Arne forteller at han kom hjem fra Amerika i 1959

- Da fikk jeg høre at en gutt jeg gikk i klasse med på folkeskolen, hadde drept sin forlovede og satt på en 14 års dom på Botsfengslet. Jeg ble kontaktet av daværende fengselsprest Skollerud som sa at min klassekamerat hadde bedt ham å ringe meg. Han ville gjerne ha besøk av meg og jeg reiste inn. Det var den gang ingen organisert visitortjeneste. Jeg besøkte han jevnlig på cella i de resterende årene han sonet. Siden

har det blitt noen hundre cellebesøk, besøk som i mange tilfelle har ført til varig vennskap helt fram til i dag.

Jeg var ikke høy i hatten første gang jeg ble sluppet inn portene på Botsfengslet. Spennende var det også å komme inn på en fengselscelle og få oppleve noe jeg bare hadde lest om.

Men spenningen ble fort borte, og jeg følte meg «hjemme» fordi jeg opplevde at der hadde jeg en oppgave. Her var det noen som trengte meg.

Gjennom alle disse årene har jeg hatt mange både positive og negative opplevelser.

Den sterkeste opplevelsen var nok da jeg av fengselsprest Guldvåg – jeg tror det var i 1962 – ble spurt om jeg ville være med på en spesiell nattverdgdustjeneste i fengslet. Jeg takket selvfølgelig ja. Da jeg lå der ved alterringen sammen med 19 langtidsinnsatte for grove forbrytelser, følte jeg så inderlig sterkt atmosfæren av fellesskap. Vår bakgrunn var så forskjellig, men vi hadde alle behov for et møte med Ham som kunne gi tilgivelse og gi ny kraft til å møte oss, den enkelte, i vår hverdag.

Det å være et medmenneske på den innsattes premisser slik at man ikke fremstår som den «vellykkede» i forhold til «taperen» føler jeg er viktigst ved fengselsbesøk.

- For mitt vedkommende, sier Arvid, ble jeg en kristen i 1960. Det modnet seg frem en spesiell omtanke for de mislykkede, nærmere bestemt de som slet med alkoholproblemer.

Gud ledet meg i kontakt med en mann som nylig hadde sittet i fengsel, han satt for lovbrudd som hadde skjedd under et drikkelag. Vi ble riktig gode venner, men etter kort tid havnet han atter i fengsel. Det ble da naturlig for meg å begynne å gå og besøke ham der. Han oppmuntret meg til å gå inn i Røde Kors, dermed ble det å gå på kurs og endte opp som prison visitor.

Jeg er takknemlig til ham som forårsaket at jeg kom inn i denne tjenesten, Guds veier er uransakelige.

Opplevelsen av min første kontakt med en innsatt har jeg beskrevet ovenfor, men mitt andre besøk vil jeg gjerne nevne.

Mannen var meg ukjent og jeg visste ikke noe om hans fortid. En smilende 50 år gammel mann tok imot meg på en hjertelig måte. På bordet sto to tente lys, kaffe og kjeks, juleservietter var duk. Han fortalte åpent om hele sitt liv og nevnte at han etter et frafall var vendt tilbake til Gud. Alt virket så lyst og varmt og vi merket virkelig Guds nærhet, en opplevelse jeg aldri vil glemme.

Det kommer for meg en meget sterk opplevelse, det skjedde ikke i fengslet, men på rikshospitalet.

Min fangevenn var innlagt for kreftoperasjon, og sent en kveld ble jeg

opprikt av fengselspresten, han ville høre om det var mulig for meg og min kone å komme inn på sykehuset, vår venn lå på det siste. Vi reiste med en gang inn til sykehuset, men han var bevisstløs da vi kom inn på sykerommet.

Det ble en meget spesiell stund der vi satt ved senga, betjenten, kona og jeg. De minuttene som var igjen av hans jordeliv, fylte vi med sang, Guds ord og bønn, vi visste at dette var etter hans eget ønske.

Han hadde ingen familie, bare noen få venner, en meget ensom mann, men han var høyt elsket av Gud.

Steg for steg

Å kunne gå er en artig ting, Herre
og svært så personlig

Et ene steget etter det andre, og hvert steg teller
og bringer meg nærmere målet.

Også den åndelige vandringen foregår steg for steg
og ved egen anstrengelse.

Og når du først har utfordret meg, Herre,
er det spennende hvordan jeg reagerer,
en mektig attrå mot det ukjente.

Men jo lenger pilgrimsferden varer, jo mindre blir farten.

Imidlertid går det steg for steg fremdeles,
Det går ikke an å haike i åndens verden,
- «være på tommelen med» Peter eller Paulus
ikke kan jeg leie en menighetsbuss
eller bestille plass
i en geistlig jumbojet til Paradis.

Det ville bli meget ensomt
å vandre den åndelige stien
om det ikke var for samfunnet med deg, Herre.
Til tider er det en hverdagsgrå tredemølle
- venstre fot, høyre fot i det uendelige,
og den første begeistringens forsvinner før målet
er i sikte.

Hjelp meg å fortsette, Herre, hjelp meg å holde ut,
selv om foten blir sår, får blemmer og blir trett.
Tusenvis av andre pilegrimer er også på veg mot
den himmelske stad.

La meg hilse dem med friskt mot
og bli styrket ved utholdenheten deres.
Må kursen være rett
selv om farten er langsam.

Flora Larsson

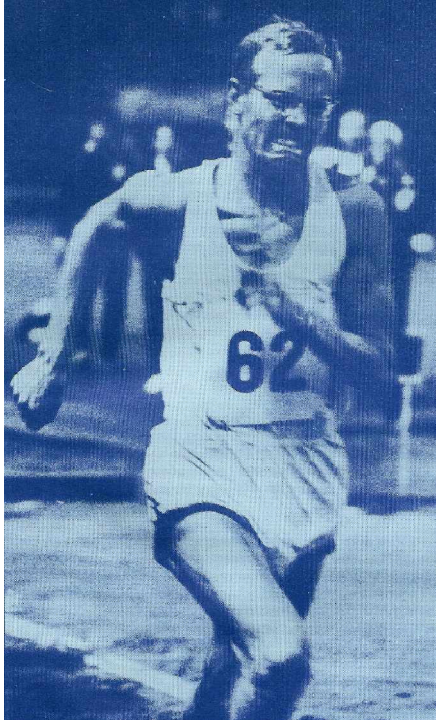
TERJE SCHRØDER NIELSEN – EN FENGSELSPRESTS ERFARINGER

Tekst Kåre Roland

Vi var ekstra heldige som var til stede, dette var lærerikt, personlig og fylt av kjærlighetens ettertanke.

- Vi ser ofte at verdien av å ha mennesker som er nær oss, sier Terje Schrøder Nilsen.

- Og især når vi er nede.

På bildet ser vi Terje Schrøder-Nielsen i hans tid som toppidrettsutøver.

- Som gutt, forteller Terje Schrøder Nielsen, tok jeg ofte ut min aggresjon i hærverk og slagsmål. som idrettsmann fikk jeg ta ut de samme kreftene ved å kjempe for å gjøre mitt beste, for å gjøre en innsats. Jeg synes bildet illustrerer dette på en fin måte.

I min omgang med mennesker som har opplevd dette, ser jeg ofte at mangel på nærhet eller bortstøting i en vanskelig periode kan føre til aggressivitet – som igjen kan føre til grove impulshandlinger,

og et liv er ødelagt for offer og gjerningsmann.

Det verste en opplever er å bli elsket på visse betingelser.

Selv begynte han sin karriere ved fars første ros. Han bare så merkantil og akademisk vellykkethet som det beste. Men det var ikke min vei. Hvordan skulle jeg nå opp til å få fars godkjenning og ros? Jo, idrett. Han var begeistret for vinnerne.

Min første seier var i guttegjengen og en runde rundt kvartalet, jeg var rask til bens. Det ble klapp på hodet og den første ros. Senere ble det idrett på internasjonalt nivå.

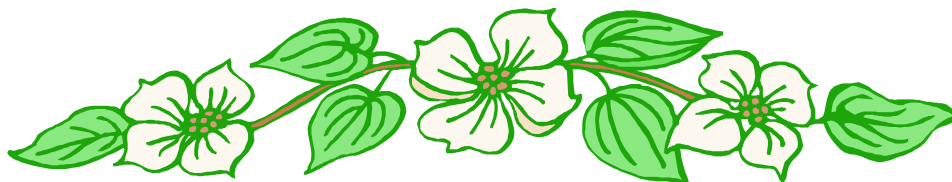
Men ved et løp misset jeg helt, gikk opp fra garderoben og spurte etter far. Nei, han har gått – orket ikke å se på en slik taper!

Jeg ble et vandrende under – ga ikke opp. Ble igjen tatt ut, men nå som reserve – var ikke bedre. Men under løpet var det som jeg fikk vinger, og så hørte jeg jubelen, en etter en ble hentet før målsnoren ble brutt. Jeg ble båret fram av andre som trodde på meg!

Terje påpeker at aggresjonskraften i mennesket kan gis seg destruktive utslag i vold og drap, men at vi også kan bruke denne kraften konstruktivt ved å gjøre en innsats på idrettsbanen, innen kunst- eller musikklivet eller i vårt arbeid. De positive kreftene i oss utløses når vi opplever at det er noen som tror på oss, gir oss en følelse av å ha verdi, gir oss anerkjennelse.

Vi som har privilegiet å gå i fengslene – husk at bak mange fasader gjemmer seg en tragedie. Det var ingen der da en trengte sin neste, sin nærmeste, de trakk seg.

La oss også bli medansvarlige for fellesskapet til de som kommer fra fengslet, de som ikke har noen som støtter, roser og gir framdrift. La oss dele et fellesskap.

COLOMBIAGJESTER PÅ FENGSELSBESØK

Prison Fellowship, Det Norske Misjonsforbund og Stiftelsen Finnerud Gård arrangerte etter Finneruddagen i slutten av august en ukes rundreise hvor besøk i fengslene var prioritert. Deltagere var misjonær Øyvind Berberg, Det norske Misjonsforbund som tolk. Våre «eksklusive gjester er fra Colombia og var advokat, administrerende leder og pastor Andres Bunch og hans hustru som også er advokat, Beatriz. Prison Fellowship og Stiftelsen Finnerud Gårds representant var Kåre Roland.

21. august Bredtveit

På Bredtveit var det 14 innsatte til stede, sju fra ulike andre land. Den innsatte fra Colombia var meget glad for å få besøk av landsmenn. En innsatt som er bekjennende kristen og vil arbeide for Jesus etter oppholdet.

22. august Ullersmo

I et orienteringsmøte med ledelsen ble vi takket for Prison Fellowships interesse. Direktør Eigum understreket nødvendigheten av et differensiert besøkstilbud, og han var spesielt glad for PFs arbeid og ønsket velkommen tilbake.

14 innsatte, vesentlig fra utlandet, var til stede. Gode kontakter ble utvekslet.

22. august Oslo Kretsfengsel, avd. B

Vi ble ønske velkommen av den nye fengselspresten, Harald Bekken.

Mange var fra Colombia og var meget glade for å treffe Bunch og Berberg.

En ung innsatt fra et muslimsk land skulle utvises. Familien venter med kniver og død. Han blir nå forsøkt møtt av Prison Fellowship i sitt hjemland.

En unggutt ble samme dag meddelt nytt fengsel, vi forsøker å møte ham der.

23. august Ila Landsfengsel

Ila har fått røykeforbud i kirken og fotballkamp på TV hindret fullt hus. Men vi fikk god kontakt og innsatte sang. En innsatt framførte en selvlaget sang, det ble en sterk opplevelse.

24. august Trøgstad kretsfengsel

Her møtte full sal oss med forventning og medbrakte kaker. Fengselsprest Manger skapte den rette kontakt.

24. august Østerbo Evangeliesenter

Østerbo ble nådd sent på kvelden for overnatting. Misjonærene Bjørg Tolleshaug, med perfekt spansk, og Inga Karin Undhjem tok varmt imot oss.

At det kan gro opp et slikt fantastisk hjelpearbeid fra det som «ingenting var»!

Ludvig Karlsen kunne ikke lese eller skrive da han ble omvendt. I dag sitter han i to skolestyrer og hans kone Lise er rektor

på skolen! Alt er mulig. Også for oss!

Omvisning og samvær med ansatte og beboere på Østerbo. En stor opplevelse!

Kåre Roland har besøkt fengsler over hele Østlandsområdet sammen med misjonær Øyvind Berberg, Beatriz og Andres Bunch og lille Mauricio

26. august Hønefoss Hjelpéfengsel

Dette er Norges eldste og ble meget sakkyndig fengsel/museum av Jørstad. Fengslets drift opphører i '96 og blir nordisk fengselsmuseum. Bygningene er fredet.

Fengslet har elleve innsatte. Det ble meget god kontakt, og fengslets ledelse ønsker oss velkommen til arbeidet i det nye fengslet som er under bygging.

26. august Filadelfia Hønefoss

Forstander Cyril Pedersen var glad for å kunne bruke spansken igjen og var utmerket tolk både i fengsl og i et meget vellykket møte i menigheten etterpå. Det nye Ringerike kretsfengsel med plass til 150 innsatte blir en stor utfordring for PF når det blir ferdig i '96. Interessen fra de unge lover imidlertid godt for mulighet til oppfølging av dette viktige arbeidet.

LØSLATT – MEN TIL HVA

Tidligere har vi hatt glade vitnesbyrd fra mennesker som etter et møte med Jesus, har hatt en menighet og nye venner å gå til etter endt soning. Følgende dikt, skrevet av en tidlige innsatt, er en påminnelse om at daglig løslates mennesker som ikke ser noe håp for fremtiden.

Forfatteren av diktet døde for egen hånd kort tid etter at det ble skrevet. La dette anspore oss til fornyet innsats for at så mange som mulig skal ha et nettverk rundt seg når dagen for løslatelsen kommer!

LØSLATT

*Etter mange år på kåken
var han syk og deprimert.
Han lå ofte våken
og var vrang og irritert.
Angst og uro preget sinnet,
ingen turde han stole på.
Han hadde ikk'no å tape mer
og ingen sted å gå*

*Syk og ensom, glemt av alle.
Nå var soningstiden slutt,
og han vandret ut av porten
- var psykisk skadeskutt
Alt han hadde var forsvunnet,
han var ribbet fullt og helt.
Til og med personligheten
hadde systemet klart og delt.*

*Utenfor der ventet verden,
og der var han uten sjangs.
Uten jobb og uten bopel
dømt å vandre gatelangs.
Og de vennene han hadde hatt
var nå opptatt hver med sitt.
Etter mange år i fengsel
stod han ensom og fallitt.*

*Så han siktet inn mot torget
med en gange som var stø,
for å kjøpe seg en dose
som var stor nok til å dø.
«Et gram med heroin»,
det var hans siste ord.
Hans første dag i frihet
ble hans siste her på jord.*

REFLEKSJONER OG OPPLEVELSER SOMMEREN '95

Tekst Gillian Holby

Jeg er nettopp ferdig med å lese John Grishams bok, «The Chamber» - «Kammerset». Grisham er trolig en av Amerikas toppforfattere i dag, og hans bøker er basert på mange års erfaring som advokat. I kammerset møter vi en eldre mann, Sam, som har sittet på Death Row i ni år. Death Row er avdelingen hvor fanger venter på henrettelsen. Boken handler om den juridiske kampen for benådning.

Ni års ventetid. Sammen med 40 andre som sitter i «buret». Noen få kvadratmeter med en times lufting per dag. Et fengsel hvor temperaturen fort stiger til 40 grader, og hvor alt som har med medmenneskelighet mangler. Mens jeg leste, opplevde jeg en overveldende takknemlighet til Herren at en slik bok ikke ville kunne skrives om et norsk fengsel eller rettssystem.

Det var med denne takknemlighet at jeg kunne presentere «Årets kvinne» fra Skottland, Maxie Richards, i norske fengsler. Maxie, som i tillegg til utnevnelsen «Scots Woman of the Year», også vant Winston Churchill stipend for 1995.

Maxie – en kvinne med tre vellykkede voksne barn – ba om at Herren måtte bruke henne til noe. Neste dag var søndag, og i kirken kom en venninne til henne og spurte om hun kunne tenke seg å besøke kriesenteret for narkomane som lå i Glasgows bysentrum. Hun skulle bare besøke det denne ene gangen. Det var ni år siden, og nå heter

senteret «Maxie Richards Centre for Drug Addiction», og så mektig har Herren brukt henne at hun har vunnet ry i hele samfunnet.

Direktør Eigum tok imot oss på Ullersmo, og han fant i Maxie en som hadde full forståelse for hva han ønsket å gjøre. Ole Vidar Øyseth i narkotikaseksjonen i Oslo-politiet vant hennes beundring. Maxie kjemper imot tanken at ved å gjøre hasj lovlig, som i Nederland, løser man problemet med overfylte fengsler osv. Faktum er at en øker problemene til dimensjoner som samfunnet ikke vil klare å mestre. En sunn fremgangsrisk nasjon må ha sunne og sterke menn og kvinner.

Maxie påstår at nesten alle som tyr til narkotika føler at de ikke strekker til, de er mislykket og er uelsket. Ved å vise i handling Guds kjærlighet, ved å fortelle om den fortapte sønnen som kom tilbake til sin far med skam og ydmykelse og møtte en far som sto med utstrakte armer, ved å la disse ulykkelige mennesker forstå at det er håp, leder hun dem til frihet fra stoffets tyranni og slaveri.

Takket være Kåre Rolands forbindelse med Lewi Petrus Stiftelse og leder Erik Edin i Stockholm, fikk Maxie bo på et av hans sentre og ga henne de beste muligheter for kontakter og ga i alle deler en rik åndelig og kunnskapsmessig opplevelse for henne. En opplevelse som hun nå deler med alle som leser rapporten for Winston Churchill Fondet, og som berører henne når hun taler på de mange møter hun deltar i.

Ja, Gud kan! Og tenk – Han bruker oss!

Ord å bli glad i: De store bud

En skriftlærd, som hørte dette ordskipet og forsto hvor godt Jesus hadde svart, gikk bort til ham og spurte: «Hva er det første av alle bud?» Jesus svarte: «Det første bud er dette: Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én; og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand og av all din kraft. Det andre er dette: Du skal elske din neste som deg selv. Ikke noe bud er større enn disse to.» Den skriftlærde sa til ham: «Du har rett, mester! Det er sant som du sier, at

Herren er én og at det ikke er noen annen enn han. Å elske ham av hele sitt hjerte og av all sin forstand og av all sin kraft, og å elske sin neste som seg selv, der er mer verd enn alle brennoffer og andre offer.» Da Jesus hørte hvor klokt han svarte, sa han til ham: «Du er ikke langt borte fra Guds rike.» Og ingen våget å spørre ham mer.

Markus 12, 28-34

AKTIV TJENESTE I PRISON FELLOWSHIPS FENGSELSARBEID

TAR DU UTFORDRINGEN?

Gi din gave.....

Med dette nyhetsbrevet følger en postgiroblankett. Bruk den til å sende ditt bidrag til dette viktige arbeidet, som drives ved frivillig gavetjeneste.

Regnskapet føres av: **KURANT REGNSKAP**, Pilestredet 17, 0164 OSLO 1

KRISTENT FENGSELSFELLESSKAP

Nordre gate 20, 0551 OSLO

Jeg vil være medlem i Prison Fellowship

Jeg ønsker å få tilsendt PFs nyhetsbrev

Jeg ønsker delta i bønn for .....
oppgi fengsel

Jeg vil være brevvenn for en innsatt

Som innsatt ønsker jeg en brevvenn

Jeg vil kunne delta i følgende tjeneste:
spesifiser .....

Jeg vil dyktiggjøre meg til tjeneste gjennom kurs

Jeg kan støtte økonomisk

.

Navn .....

Adr .....

Poststed .....

Gaver på **bankgiro 1627.10.63974**
eller **postgiro 0805 5688924**

Gaver til innsatte: **Postgiro: 0824 0830850**